

**UWAGI DO PROJEKTU ZAŁOŻEŃ DO PROJEKTU USTAWY
O PONOWNYM WYKORZYSTANIU INFORMACJI PUBLICZNEJ**

Lp.	pkt	Zgłoszona uwaga	Organ zgłaszający uwagę	Stanowisko Projektodawcy
1.	Uwaga ogólna	<p>Projekt założeń cechuje duży stopień ogólności. Utrudnia to możliwość oceny celu projektowanych rozwiązań oraz ich znaczenia dla systemu prawa (likwidacja luki prawnej). Przede wszystkim nie wskazano, choćby orientacyjnie, katalogu podmiotów uprawnionych, co pozwoliłoby przybliżyć faktyczny cel zamierzonej regulacji. Nie wiadomo więc, czy ma się ona odnosić tylko do „przedsiębiorstw, których produkty i usługi opierają się na informacji sektora publicznego” i podobnych (co może sugerować wzmianka o licencjach, czy też odnosić się będzie do osób fizycznych. Przede wszystkim jednak nie rozwinięto pojęcia „ponowne wykorzystanie” (informacji), poza lakonicznym sformułowaniem zamieszczonym w pkt 3 (str. 10). Niejasne jest zatem, czy np. wykorzystanie informacji przez osobę fizyczną wyłącznie dla jej potrzeb, bez przetwarzania czy innego rodzaju wykorzystywania informacji w celu ich dalszego udostępnienia/rozpowszechnienia będzie również podlegało rygorom ustawy.</p>	<p>Przewodniczący Stałego Komitetu Rady Ministrów</p>	
2.	Uwaga ogólna	<p>Jak wynika z załączonego projektu założeń, projektowana ustawa o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej wprowadza zmiany do obowiązującej obecnie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej¹. Celem projektowanych zmian będzie dostosowanie tej ustawy do Dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego . Należy jednak podkreślić, że ww. ustawa o dostępie do informacji publicznej wymaga dodatkowo dostosowania do przepisów rozporządzenia 1049/2001/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, w tym w szczególności do jego art. 5. Projekt zmian w tym zakresie był już przedmiotem uzgodnień Urzędu KIE z przedstawicielami Departamentu Informatyzacji oraz Departamentu Prawnego MSWiA w dniu 14 lipca 2009 r. Zgodnie z ustaleniami wynikającymi ze spotkania przesłałem zainteresowanym podmiotom pismo (z dnia 27 lipca 2009 r., nr Min. MD/3587/09/DP/mkam) zawierające konkretne propozycje zmian wraz z ich uzasadnieniem.</p>	<p>Sekretarz Komitetu Integracji Europejskiej</p>	

		Uprzejmie proszę o uwzględnienie tych propozycji w założeniach do projektu ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej.		
3.	Uwaga ogólna	<p>Dodatkowo proponuję przy okazji wprowadzić zmianę w art. 5 ust. 2 ustawy. Zmiana ta polegałaby na zastąpieniu, w przepisie określającym przesłanki ograniczające prawo do informacji publicznej, określenia "tajemnica przedsiębiorcy" wyrażeniem „tajemnica przedsiębiorstwa” . Wynika to z faktu, iż polski system prawa nie zawiera definicji pojęcia tajemnicy przedsiębiorcy. Budzi to wątpliwość interpretacyjną w rozstrzygnięciu spełnienia danej przesłanki. W przyjętej praktyce, rozpatrując sprawy z zakresu dostępu do informacji publicznej, przez pojęcie „tajemnica przedsiębiorcy” rozumie się „tajemnicę przedsiębiorstwa” zdefiniowaną w art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, z późn. zm.). Oznacza ona nieujawnioną do wiadomości publicznej informację techniczną, technologiczną, organizacyjną przedsiębiorstwa lub inną informację posiadającą wartość gospodarczą, co do której przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania jej poufności. Wprowadzenie proponowanej zmiany przyczyniłoby się do ujednoczenia i zwiększenia przejrzystości obowiązującego systemu prawa.</p>	Przewodniczący Stałego Komitetu Rady Ministrów	
4.	Uwaga ogólna	<p>Jak wskazano w punkcie 1.3. <i>Projektu założeń</i>, celem projektu ustawy jest implementacja <i>dyrektywy 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego</i>. Jednakże w przedstawionym dokumencie brak jest odniesienia się do planowanego lub nie sposobu realizacji celu dyrektywy, jakim jest tworzenie warunków sprzyjających rozwojowi usług prowadzonych w skali całej Wspólnoty - w tym przypadku poprzez ułatwienie ponadgranicznego wykorzystywania dokumentów sektora publicznego (vide pkt 5 oraz pkt 23 i 25 preambuły dyrektywy). Temu właśnie celowi ma służyć zaproponowana w dyrektywie harmonizacja reguł i praktyk krajowych dotyczących ponownego wykorzystywania dokumentów sektora publicznego.</p> <p>Rozwiązanie praktyczne w tej kwestii proponuje dyrektywa w art. 9, w którym zaleca się, aby państwa członkowskie zapewniły rozwiązania ułatwiające potencjalnym użytkownikom poszukiwanie dokumentów dostępnych do ponownego wykorzystania, w tym ułatwiające ponadgraniczne wykorzystywanie tych dokumentów. Wskazuje się tu na umieszczenie w internecie <i>wykazów aktywów głównych dokumentów oraz portali połączonych ze zdecentralizowanymi wykazami aktywów</i>. Przez</p>	Minister Gospodarki	

		<p>aktywa głównych dokumentów rozumie się dokumenty często ponownie wykorzystywane lub potencjalnie mogące być często wykorzystywane. Wydaje się, że Strona Główna BIP nie spełni tej funkcji, bo jest praktycznie rejestrem stron podmiotowych. Natomiast dyrektywa zaleca podejście przedmiotowe, z pewnością bardziej ułatwiające użytkownikom znajdowanie poszukiwanych zasobów.</p> <p>Pomocne w ocenie potrzeby i sposobu przyjęcia rozwiązań proponowanych w art. 9 dyrektywy byłoby przedstawienie w projekcie założeń ustawy, jak zagadnienie to zostało w praktyce rozwiązane w innych krajach europejskich, które, jak podano, w większości już wdrożyły dyrektywę.</p> <p>W <i>Projekcie założeń</i> nie jest rozstrzygnięte, jak długo ma być przechowywana informacja do ponownego wykorzystania - w przypadku, gdy jej właściciel już jej nie potrzebuje (czy musi jednak być przechowywana w archiwum i jak długo).</p> <p>Dokument wymaga dokładnego przejrzania pod względem redakcyjnym, gdyż zawiera sporo literówek, zbędnych wyrazów czy niezręczności językowych. Przykładowo na stronie 14 w drugim akapicie słowo „się” wypacza sens zdania, na stronie 18 w pierwszym akapicie błędnie przytoczono pkt 3 preambuły dyrektywy.</p>		
5.	Uwaga ogólna	<p>Dodatkowo uprzejmie informuję, iż przepisy projektowanej ustawy (przekazywanie na żądanie, na odległość - ze stron BIP i za odpłatnością) mogą spełnić przesłanki usługi społeczeństwa informacyjnego określone w § 2 pkt.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23.12.2002 w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz.U. 239, poz.2039 z późn.zm.) i w związku z tym będą podlegały procedurze notyfikacji określonej tym rozporządzeniem. W przypadku pominięcia obowiązku notyfikacji wszystkie zainteresowane podmioty (osoby fizyczne i prawne) mogą dochodzić swoich praw przed sądem krajowym. Zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości WE w sprawie „CIA Security” niedopełnienie obowiązku notyfikacji skutkuje niestosowaniem przepisu technicznego i pozbawieniem go mocy wiążącej wobec osób fizycznych i prawnych w postępowaniu przed sądem krajowym. Taka sama zasada obowiązuje w przypadku przyjęcia przepisów technicznych w trakcie obowiązkowego okresu wstrzymania procedury legislacyjnej. Ponadto, jeśli zachodzi podejrzenie, że państwo członkowskie ominęło procedurę notyfikacji, Komisja Europejska może</p>	Minister Gospodarki	

		<p>również z własnej inicjatywy wszcząć postępowanie w tej sprawie i podjąć dalsze kroki, łącznie ze skierowaniem sprawy do Trybunału Sprawiedliwości WE (art.226 Traktatu ustanawiającego WE).</p> <p>Przewidziane w § 4 ust.1 pkt.1 tego rozporządzenia wyłączenie z obowiązku notyfikacji może mieć miejsce jedynie w przypadku, gdy projekt aktu prawnego stanowi pełną i wierną transpozycję aktu Wspólnoty Europejskiej (czyli nie zawiera żadnych uregulowań „czysto” krajowych). Oceny takiej musi dokonać autor projektu, który ponosi także odpowiedzialność za ewentualny brak notyfikacji.</p>		
6.	Uwaga ogólna	<p>Ministerstwo Finansów zwraca uwagę, iż przedmiotowy projekt założeń należy uzupełnić o informację dotyczącą adresów promulgacyjnych przywoływanych aktów normatywnych oraz na konieczność korekty projektu ze względu na znajdujące się w nim liczne błędy językowe.</p>	Minister Finansów	
7.	Uwaga ogólna	<p>w przedłożonych założeniach zawarte są odwołania do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.) zatem powstaje pytanie czy projektowana ustawa będzie się mogła odnosić do całej zbiorowości podmiotów wpisanych w rejestrze REGON, czy tylko do tej części podmiotów, które są zgodne z wykazem podmiotów zawartym w art. 4 ww. ustawy. Właściwym wydaje się przyjęcie założenia, że cała baza danych rejestru REGON, (w rozumieniu danych podlegających udostępnieniu osobom trzecim na podstawie przepisów ustawy o statystyce publicznej) stanowi informację publiczną podlegającą ponownemu wykorzystaniu, co wymaga odpowiedniego wskazania na poziomie ustawy. Wówczas udostępnianie danych z rejestru REGON na podstawie art. 45 i 45a ustawy o statystyce publicznej (dla podmiotów trzecich) byłoby traktowane jako ponowne wykorzystanie informacji publicznej w rozumieniu projektowanej ustawy. Dane o podmiotach wpisanych w rejestrze REGON udostępniane na stronie internetowej GUS (art. 45a ustawy o statystyce publicznej) musiałyby zostać objęte licencją w myśl projektowanej ustawy, czyli warunkami ponownego wykorzystania informacji publicznej ustalonymi przez Główny Urząd Statystyczny.</p> <p>W związku z powyższym, jak również biorąc pod uwagę, że przeważająca część danych w systemach administracyjnych oraz</p>	Główny Urząd Statystyczny (GUS)	

		<p>rejestrach będących w kompetencjach służb statystyki publicznej to dane jednostkowe i jeśli są w bazach danych statystycznych to podlegają rygorom tajemnicy statystycznej, uprzejmie proszę o włączenie Głównego Urzędu Statystycznego do prac prowadzonych nad przedmiotowymi założeniami oraz dotyczących przygotowania projektu ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej.</p> <p>Nadto należy rozważyć współpracę GUS - MSWiA przy opracowywaniu przedmiotowego projektu ustawy w kontekście Projektu SISP - 2, który w zakresie swego działania przewiduje zadanie zapisane jako Budowa repozytorium standardów informacyjnych dla jednostek administracji publicznej - Faza I, obejmująca wspólne</p>		
8.	Uwaga ogólna	<p>Proponuje się dokonać implementacji dyrektywy 2003/98 WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego (Dz.Urz. WE 345 z 31.12.2003 str. 90) w drodze nowelizacji ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.). Problematyka dot. informacji publicznej, a więc dostęp do niej i dalsze wykorzystywanie pozyskanych informacji, powinna być kompleksowo uregulowana w jednym akcie normatywnym, co zapewni spójność polskiego prawa w tej dziedzinie. Pozwoli to w sposób precyzyjny i bardziej zrozumiały dla adresatów norm prawnych rozróżnić instytucje „dostępu do informacji” oraz „ponownego wykorzystania informacji”. Jednocześnie wymusza to kompleksowe przeanalizowanie dotychczasowych rozwiązań prawnych przyjętych w ustawie o dostępie do informacji publicznej, ponieważ w pierwszej kolejności określone są zasady dostępu do informacji publicznej, a dopiero dla informacji dostępnych mają zostać określone zasady dalszego ich wykorzystywania. Za takim rozwiązaniem przemawiają również: systematyka i przejrzystość regulacji wspólnych dla dostępu do informacji publicznej i jej ponownego wykorzystywania (cechy, jakimi powinien się charakteryzować system prawa). Nie ma żadnych istotnych przeszkód, aby kwestie wykorzystywania informacji publicznej znalazły się, jako kolejne rozdziały, w ustawie o informacji publicznej, tym bardziej że pkt 9 zdanie siódme preambuły do dyrektywy oraz jej art. 1 ust. 3 wskazuje na to, że „opiera się ona (dyrektywa) na i jest bez uszczerbku dla istniejących systemów dostępu”. Budzi zastrzeżenie zawarte w części II pkt 7 projektu założeń stwierdzenie, że „projektowana ustawa będzie łącznie stosowana z ustawą o dostępie do informacji publicznej”.</p>	Rządowe Centrum Legislacji (RCL)	

		<p>Zwraca się również uwagę, że przyjęcie powyższego rozwiązania jest przewidziane w Programie prac legislacyjnych Rady Ministrów w okresie lipiec-grudzień 2009 r. - projekty ustaw, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 14 lipca 2009 r., który przewiduje, że „implementacja dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego (Dz.Urz. WE L 345 z 31.12.2003 str. 90) nastąpi w drodze nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej”.</p> <p>Z powodów wskazanych powyżej powinna nastąpić również zmiana tytułu ustawy o dostępie do informacji publicznej przez nadanie jej brzmienia: „ustawa o dostępie do informacji publicznej oraz wykorzystywaniu tej informacji”, z jednoczesnym wprowadzeniem definicji „wykorzystywania informacji publicznej” oraz określenia zasad jej wykorzystania. Pkt 8 preambuły do dyrektywy 2003/98/WE wskazuje, że ponownym wykorzystywaniem informacji publicznej jest użycie dokumentów sektora publicznego do innych celów, niż te dla których informacje publiczne zostały wytworzone i gromadzone, w ramach zadań publicznych wykonywanych przez organy sektora publicznego, przy czym terminu „ponowne” użyto dla określenia sytuacji, w której obok dostępu do informacji publicznej następuje „dalsza eksploatacja informacji uzyskanych w ten sposób”, a więc dokument nie jest użyty ponownie lecz ma zostać wykorzystany dla innych celów.</p>		
9.	Uwaga ogólna	<p>PIIT proponuje, by projektowana ustawa wprost przewidywała katalog „praktyk niedozwolonych” przez podmioty zobowiązane do przekazywania informacji do ponownego wykorzystania oraz procedurę pozwalającą na przeciwdziałanie takim praktykom. Wśród nich powinny się znaleźć m.in.:</p> <p>a) przerwianie na przedsiębiorcę kosztów ponoszonych w celu użycia pierwotnego (np. montaż słupów z foloradarami),</p> <p>b) zmuszanie przedsiębiorcy do wykupienia usługi wiązanej, np. usługi konwersji danych (jeśli następuje odpłatnie - na fakturze musi być osobno wyszczególniony koszt udostępnienia danych surowych i - oddzielnie - ew. usługa ich konwersji).</p> <p>c) stosowanie w podobnych umowach z osobami trzecimi niejednolitych warunków umów, stwarzających tym osobom zróżnicowane warunki konkurencji (przy czym ważne jest, by warunki umów były dostępne publicznie, ponieważ w innym przypadku nie będzie praktycznego sposobu porównywania, czy doszło do takiego deliktu).</p>	PIIT	

10.	Uwaga ogólna	<p>Zauważamy, że w razie przyjęcia ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji, mogą nastąpić problemy z interpretacją pojęcia informacji przetworzonej. Jeżeli wnioskujący zażąda udostępnienia informacji przetworzonej w formie bazy danych, czy podmiot zobowiązany będzie miał pewność, że sprawa prowadzona powinna być zgodnie z trybem przewidzianym w artykule 3 ust. 1 pkt ustawy o dostępie do informacji publicznej, czy może powinien zażądać wniosku o ponowne wykorzystanie informacji?</p> <p>Cieszy nas, że autorzy przewidzieli konieczność przeprowadzenia szkoleń w zakresie stosowania ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji. Zwracamy uwagę, że <u>powinny zostać one połączone ze szkoleniami w zakresie stosowania ustawy o dostępie do informacji publicznej</u>, gdyż - jak wskazują nasze doświadczenie - wiedza o tej ustawie jest niewystarczająca i w dalszym ciągu jej stosowanie budzi wiele kontrowersji. Wprowadzenie nowego prawodawstwa w zakresie informacji publicznej może jeszcze pogorszyć ten obraz.</p>	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich (SLLGO)	
11.	Część I pkt 2 (str. 2 – 4) Aktualny stan prawny w zakresie ponownego wykorzystania informacji publicznej	Pragnę zaznaczyć, iż zasadniczym celem projektu ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej, oprócz implementacji Dyrektywy Rady i Parlamentu Europejskiego 2003/98/WE, powinna być harmonizacja oraz zwiększenie przejrzystości regulacji prawnych z zakresu udostępniania informacji publicznej. W aktualnym stanie prawnym, jak wskazano w pkt 2 Projektu: „tylko normy odsyłające do ustawy o dostępie do informacji publicznej znajdują się w ponad 140 ustawach i rozporządzeniach”. Celowym, jest zatem podjęcie działań legislacyjnych systematyzujących ww. zakres zagadnień.	Minister Skarbu Państwa	
12.	Część I pkt 2	<p>Prawodawca unijny przewidział możliwość stosowania szczególnych warunków udzielenia zgody na wnioski o ponowne wykorzystanie. Jednak wydaje się, że dyrektywa nie kreuje wprost swoistego monopolu informacyjnego, którego beneficjentem są podmioty publiczne. Jeśli taki monopol przysługuje - wynikać on może z odrębnych przepisów, w szczególności z przepisów chroniących prawa autorskie i pokrewne, a także przepisów o ochronie baz danych, lub przepisów Prawa własności przemysłowej.</p> <p>Jeśli chodzi o prawo autorskie wydaje się, że transpozycja dyrektywy oznaczać musi doprecyzowanie użytego w polskiej ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych pojęcia „materiały urzędowe”, chociażby po to, by potwierdzić stanowisko Sądu Najwyższego, który w wyroku z</p>	PIIT	

		<p>dnia 26 września 2001 r. (sygn. akt IV CKN 458/00) stwierdził, że materiałem urzędowym będzie „to, co pochodzi od urzędu lub innej instytucji państwowej, bądź dotyczy sprawy urzędowej, bądź powstało w rezultacie zastosowania procedury urzędowej”. Określenie pojęcia „materiału urzędowego” jest istotne z tego powodu, że zgodnie z art. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych - materiały takie nie są przedmiotem prawa autorskiego, a więc nie przysługuje w przypadku udostępniania takich materiałów konieczność uzyskania zgody na ich ponowne użycie na gruncie prawa autorskiego.</p> <p>W zakresie ochrony baz danych należy rozważyć, czy organizacja państwowa (poszczególne organy) powinna w pełni korzystać z przysługujących jej dziś - na gruncie ustawy o ochronie baz danych - uprawnień. Korzystanie z takich uprawnień może powodować, że działające „na rynkowych zasadach” podmioty publiczne w istocie będą prowadziły konkurencyjną grę rynkową z przedsiębiorcami. Dyrektywa 96/9/WE w sprawie ochrony prawnej baz danych przewiduje, że „niedozwolone jest powtarzające się i systematyczne pobieranie danych i/lub wtórne ich wykorzystanie w nieistotnej części, jeśli czynności te są sprzeczne z normalnym korzystaniem z tej bazy danych lub w sposób nieuzasadniony naruszają słuszne interesy producenta bazy danych”. Dokonując transpozycji dyrektywy w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego prawodawca krajowy może dokonać weryfikacji przepisów ustawy o ochronie baz danych tak, by - w przypadku publikowania informacji przez organy publiczne w taki sposób, że każdy potencjalnie może mieć do nich dostęp, istniała stosowna licencja ustawowa w sferze <i>sui generis</i> ochrony baz danych, ewentualnie może przewidzieć, że pobieranie takich informacji nie jest - ze względu na szczególną rolę podmiotów publicznych w systemie prawnym - sprzeczne z normalnym z nich korzystaniem. Nie można też uznać, że pobieranie udostępnionych przez organy publiczne informacji stanowi naruszenie „słusznych interesów producenta bazy danych” tylko dlatego, że w przypadku takiego pobrania organ nie uzyska dochodu, zwłaszcza, że organy sektora publicznego - co wynika z preambuły do Dyrektywy w sprawie ponownego wykorzystania informacji z sektora publicznego - reprodukują i rozpowszechniają dokumenty „wypełniając swe zadania publiczne”.</p> <p>Chociaż nie wynika to wprost z zaproponowanych Założeń - wydaje się, że w ramach funkcjonowania Biuletynów Informacji Publicznej powinien istnieć obowiązek publikowania katalogu udostępnionych do ponownego</p>		
--	--	--	--	--

		<p>wykorzystania informacji. W takim katalogu umieszczane powinny być informacje o a) przedmiocie i zakresie udostępnionej informacji c) podmiocie udostępniającym oraz c) warunkach ewentualnej licencji i d) dacie ostatniej modyfikacji udostępnionych danych. W udostępnionych w ten sposób materiałach powinny - w sposób wyraźny i obligatoryjny - być ujawnione dane kontaktowe osób (jednostek organizacyjnych), które odpowiedzialne są za rozpatrywanie ewentualnych wniosków o ponowne wykorzystanie informacji.</p> <p>Zdaniem Izby katalog taki również powinien podlegać ponownemu wykorzystaniu na mocy projektowanej ustawy.</p>		
13	<p>Cześć I pkt 3 Potrzeba i cel uchwalenia projektowanej ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej</p>	<p>W części I w pkt 3 projektu założeń szerszego wyjaśnienia wymaga kwestia, w jaki sposób wejście w życie projektowanych rozwiązań prawnych „poprawi konkurencyjność przedsiębiorstw, których produkty i usługi opierają się na informacji sektora publicznego”, skoro obecnie, jak wynika z wyjaśnień zawartych w projekcie założeń, organy władzy publicznej działają w tym zakresie w oparciu o ustawę o dostępie do informacji publicznej. Bez takich wyjaśnień można odnieść wrażenie, że uchwalenie ustawy może odnieść przeciwny skutek od zamierzonego celu w kontekście proponowanych rozwiązań dot. wprowadzenia licencji i opłat za wykorzystywanie informacji publicznej. Należy również wskazać konkretny przykład poprawienia konkurencyjności przedsiębiorstw w przypadku implementacji dyrektywy 2003/98/WE.</p>	RCL	
14.	<p>Cześć I pkt 4 (str. 4) Możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do uchwalenia projektowanej ustawy środków umożliwiających osiągnięcie celu, ze wskazaniem, czy środki te zostały podjęte, a w przypadku ich podjęcia –</p>	<p>W przedstawionym do opinii projekcie założeń brak jest merytorycznej analizy przedstawiającej alternatywnie koncepcję uzupełnienia przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej o regulacje implementujące dyrektywę 2003/98/WE. Projektodawca zaproponował wariant polegający na uchwaleniu odrębnej ustawy, przedstawiając argumenty w pkt 1.4 projektu.</p> <p>Wydaje się jednak, iż przyjęcie rozwiązania polegającego na odpowiedniej nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej byłoby uzasadnione przede wszystkim z uwagi na adresatów przedmiotowych regulacji, którzy unormowania tej samej materii znajdują w jednym akcie prawnym. Poza tym, argumentem nie bez znaczenia jest też potrzeba dążenia do unikania nadmiaru tworzenia kolejnych aktów prawnych, zwłaszcza jeśli istnieje inna możliwość uregulowania określonej kwestii. Za takim rozwiązaniem przemawia fakt, że ewentualna ustawa o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej będzie dotyczyć bardzo</p>	Minister Sprawiedliwości	

	<p>przedstawienie osiągniętych skutków</p>	<p>zbliżonego zakresu zagadnień, jak ustawa o dostępie do informacji publicznej. Ponadto będzie łącznie z nią stosowana i w wielu kwestiach będzie zawierać do niej odesłania. Zasady ponownego wykorzystania informacji dotyczyć będą bowiem jedynie informacji dostępnych na podstawie ustawy o dostępie do informacji publicznej.</p> <p>Wskazać należy, że nawet w przypadku przyjęcia wariantu zakładającego uchwalenie odrębnej ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej, konieczne będzie dokonanie w ustawie o dostępie do informacji publicznej zmian dotyczących bardzo istotnych kwestii, takich jak definicje „informacji publicznej”, „dokumentu urzędowego”, wykaz podmiotów objętych zakresem stosowania ustawy (podmiotów zobowiązanych) w ten sposób, aby implementował definicję „podmiotu prawa publicznego”, wprowadzenie przepisów zawierających normy kolizyjne oraz ujednoczenie zasad kontroli sądowej udostępniania informacji publicznej (pkt II.3 i II.8 projektu założeń).</p> <p>Należy mieć również na względzie § 2 Zasad techniki prawodawczej, stanowiących załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908). Przepis ten stanowi dyrektywę dla prawodawcy przy podejmowaniu decyzji o rozpoczęciu prac legislacyjnych. Zgodnie z nim projektowana ustawa powinna wyczerpująco regulować daną dziedzinę spraw nie pozostawiając poza zakresem swego unormowania istotnych jej fragmentów.</p>		
15.	Część I pkt 4	<p>W odpowiedzi na pismo znak DP-I-0231-1280/09/RA z dnia 25 września 2009 r. w sprawie zgłoszenia uwag do projektu założeń do projektu ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej Ministerstwo Finansów przedstawia następujące uwagi: 1. Ze względu na wąski zakres projektowanej regulacji oraz szeroki zakres spraw wyłączonych spod jej obowiązywania, MF proponuje zaimplementowanie postanowień Dyrektywy Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego (Dz. U. UE. L. 03.345.90) poprzez zmianę ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.). Należy zauważyć, że obowiązująca ustawa o dostępie do informacji publicznej (uodip) jest</p>	<p>Minister Finansów</p>	

		<p>aktem nieprecyzyjnym, nieściśłym i budzącym wiele wątpliwości praktycznych. Tworzenie kolejnego, odrębnego aktu prawnego spowoduje dodatkowe wątpliwości i problemy, w tym dotyczące wzajemnego stosunku przepisów zawartych w obu aktach. W opinii Ministerstwa Finansów odrębne akty prawne, wbrew oczekiwaniom autorów, nie pozwolą „(...) w sposób precyzyjniejszy i bardziej zrozumiały dla adresatów norm prawnych odróżnić instytucji dostępu do informacji od ponownego wykorzystania informacji”, lecz - jak wskazano wyżej - wywołają wręcz odwrotny skutek. Ponadto, wskazana w projekcie założeń konieczność kompleksowego przeanalizowania dotychczasowego stosowania uodip jest niezbędna ze względu na konieczność stworzenia spójnego, harmonijnego systemu dostępu i korzystania z informacji publicznej. Potrzeba dokonania szeroko zakrojonych badań funkcjonowania uodip, wymagających większego nakładu pracy nie może być w żadnym wypadku uzasadnieniem odstąpienia od wskazanej wyżej analizy i zaproponowania odrębnego aktu prawnego.</p>		
16.	Część I pkt 4	<p>Projektodawca zakłada, że obie czynności powinny być opisane oddzielnymi ustawami. Natomiast ze względu na bardzo silne związanie obu tych zagadnień (dostępu, ponownego użycia) zwłaszcza na poziomie definicji, które powinny być wspólne dla obu zagadnień, a także procedur i odpowiedzialności warto jeszcze raz przemyśleć czy jednak oba zagadnienia nie powinny znajdować się w tym samym akcie prawnym. Argument przytoczony w Założeniach (mówiący, że 15 na 27 krajów UE poszło torem odrębnej regulacji) nie jest bardzo celny, gdyż pokazuje, że 12 krajów przyjęło odmienny sposób tworzenia tych regulacji. Brak tu zatem dużej przewagi jednego rozwiązania nad drugim.</p>	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji (PIIT)	
17.	Część I pkt 4	<p>W pierwszej kolejności przypominamy, iż zgodnie z wcześniejszymi informacjami związanymi z obowiązkiem implementacji Dyrektywy 2003/98/WE.z dnia 17 listopada 2003 r. Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego wskazano, iż prace te obejmą nowelizację ustawy o dostępie do informacji publicznej.</p> <p>W związku z tym prosimy o wyjaśnienie na ile obecnie rozważane założenia, a w przyszłości projekt ustawy rzeczywiście wpływa na losy nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej, jaki przewidywany jest dalszy tryb i terminy pracy oraz w jakim terminie zostanie ona przedstawiona do konsultacji. W szczególności w kontekście zakresu</p>	SLLGO	

		spotkania „Konsultacje społeczne nowe spojrzenie na BIP”.		
	Część I pkt 5 Podmioty, na które oddziaływać ma projektowana ustawa o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej	W części I w pkt 5 projektu założeń wymagają rozszerzenia wyjaśnienia w zakresie planowanych rozwiązań dot. uregulowania „nowego zjawiska w podmiotach władzy publicznej - zarządzania zasobami posiadanej wiedzy” przez podmioty wykonujące zadania publiczne.	RCL	
18.	Część I pkt 6 (str. 5) Przewidywane skutki finansowe uchwalenia projektowanej ustawy i źródła ich pokrycia	Popieram stanowisko przedstawione w Projekcie, w świetle którego możliwe do uzyskania dochody związane z wprowadzeniem nowej regulacji są trudne do oszacowania. Jednakże pragnę zaznaczyć, iż niewłaściwym byłoby przyjęcie założenia, przewidującego, iż skutki finansowe wprowadzenia ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej są nieznaczne. Należy mieć bowiem na względzie, iż sporządzanie kosztorysu udostępnienia informacji publicznej, wyliczenie zwrotu z inwestycji, opracowywanie umów licencyjnych, może stanowić koszty o znacznej wartości. Ze względu na powyższe, jak również ze względu na brak szczegółowej analizy kosztów wprowadzenia projektu ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej, uważam, iż wątpliwa jest teza, w świetle której wprowadzenie ww. regulacji nie spowoduje znaczących obciążeń finansowych dla podmiotów zobowiązanych do jej stosowania. Sporządzenie dogłębnej analizy kosztów związanych z implementacją ww. dyrektywy, jest tym bardziej uzasadnione, iż przychody uzyskane z wprowadzenia ustawy, ze względu na jej nowatorski charakter są niepewne.	Minister Skarbu Państwa	
19.	Część I pkt 6	Zdaniem Ministerstwa Finansów konieczne jest doprecyzowanie części szóstej projektu, poprzez szacunkowe określenie przewidywanych skutków finansowych dla sektora finansów publicznych a także źródła ich sfinansowania . Oczekiwane byłoby określenie, zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104 z późn. zm.) wysokości skutków finansowych, polegających na zwiększeniu wydatków lub zmniejszeniu dochodów budżetu państwa. Należy wskazać, że przedmiotowe założenia wskazują na szereg nowych zadań, które generują dodatkowe koszty dla organów administracji publicznej , zarówno wydatki związane z przeprowadzeniem w administracji rządowej i samorządowej akcji	Minister Finansów	

		<p>informacyjnej oraz szkoleń na temat nowych regulacji jak i przewidywany tryb odwoławczy może generować zwiększone koszty administracyjne dla organów zobowiązanych. W <i>projekcie założeń</i> nie zostały one jednak uznane za istotny wzrost zakresu zadań jednostek administracji publicznej i tym samym nie zostały ujęte w Ocenie Skutków Regulacji (OSR), który nie zawiera nawet próby oszacowania wzrostu obciążeń administracji publicznej i nie przewiduje dodatkowych środków na ich realizację. Zdaniem Ministerstwa Finansów należy również wziąć pod uwagę ewentualne koszty dla podmiotów, które będą ubiegać się o udostępnienie informacji w celu jej ponownego wykorzystania. W celu uzyskania informacji szacunkowych można np. odwołać się do doświadczeń państw, które korzystają już z analogicznych rozwiązań.</p>		
20.	Część I pkt 6	<p>W Założeniach stwierdzono, że „uchwalenie ustawy nie powinno powodować znaczących obciążeń finansowych”, a działaniem rodzącym koszty będzie „przeprowadzenia w administracji rządowej i samorządowej akcji informacyjnej oraz szkoleń na temat nowych przepisów”. Zdaniem PIIT projektodawca powinien jednak przewidzieć, że nowe obowiązki dla podmiotów zobowiązanych do udostępnienia informacji do ponownego wykorzystania wiązać się będą z reorganizacją przetwarzania informacji w administracji publicznej, a więc również z kosztami.</p>	PIIT	
21.	<p>Część II (str. 6-17) Propozycje rozstrzygnięć i ich uzasadnienie</p>	<p>Wskazujemy, iż proponowana nowelizacja ustawy o dostępie do informacji publicznej wskazana w założeniach do projektu do ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej winna uwzględnić następujące zagadnienia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zakres prawa do informacji wskazany został w art. 61 Konstytucji, tym samym proponowana definicja informacji publicznej nie może w żadnym przypadku naruszać tego prawa. Przepis art. 3 lit, a i b Dyrektywy 2003/9S/WE (3. „dokument” oznacza; a) <i>jakakolwiek treść nienależnie od zastosowanego nośnika</i> (zapisana na papierze lub popisana w formie elektroniczne” powtarza zapis art. 61 Konstytucji {„uzyskiwanie informacji o działalności” - art. 61 ust. 1 w zw. z art. 61 ust. 1 „prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów”). <p>Tym samym jeżeli zagwarantowane w Konstytucji prawo zapewnia dostęp do identycznych informacji w tym dokumentów niezależnie do formy wytworzenia, zastosowanego nośnika, czy też innych warunków to próba zdefiniowania/powtórzenia tego zapisu musi być robiona bardzo ostrożnie</p>	SLLGO	

		<p>w szczególności mając na uwadze zasady poprawnej legislacji. Pytaniem pojawiającym się w tym zakresie jest czy potrzebna jest zmiana definicji informacji -publicznej, czy też ogólne podporządkowanie tego rozumienia art. 61 Konstytucji,</p> <ul style="list-style-type: none"> - „dokument urzędowy” - wskazujemy, iż na gruncie obowiązywania art. 61 Konstytucji oraz wzajemnego obowiązywania ustawy o dostępie do informacji publicznej jest oczywistym, iż dokument urzędowy jest jedną z form informacji publicznych. Żaden z-przepisów nie wskazuje, iż tylko dokument urzędowy jest informacją publiczną. W art 61 ust 2 Konstytucji wprost wskazany jest „dokument” bez określenia urzędowy — jak wskazano wyżej dotyczy to każdego przejawu działalności - w tym dokumentów, - „podmioty zobowiązane” - poza określeniem, iż zamiarem jest nowelizacja katalogu podmiotów z art. 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej poprzez dostosowanie go do pojęcia „podmiotu prawa publicznego” nie jest jasny zakres proponowanej nowelizacji. Czy też dotyczy ona wprowadzenia nowej kategorii w art. 4 ust 1, czy też dodania ustępu w przepisie, czy też .całkowitej zmiany całego art. 4 ustawy o dostępie d informacji publicznej. Należy się zastanowić również, czy katalog podmiotów określonych w art. 4 ust, 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej nie zawiera również podmiotu określonego w Dyrektywie 2003/98/WE jako podmiot prawa publicznego”, - ujednoczenie kontroli sądowej — należy wskazać, iż art. 22 ustawy o dostępie do informacji publicznej wprowadza dualizm kontroli odmowy udostępnienia informacji publicznej, a nie kontroli udostępniania informacji publicznej. W tym, drugim przypadku poza skargami na bezczynność (pośrednio badające udostępnianie informacji publicznej - bardziej jej brak) nie ma instytucji kontroli udostępniania informacji publicznej. Oczywiście jest, iż aktualny system kwestionowania odmowy' udostępnienia informacji publicznej jest trudny do zastosowania przez wnioskodawców i należy zadbać o jego uproszczenie, odformalizowanie i zapewnienie bezpłatności. Jednakże w związku z enigmatycznością propozycji zmiany tego przepisu trudno nam się odnieść do tego zagadnienia. Ponadto wskazujemy, iż nie jest jasny zapis o rozróżnieniu w praktyce sądowej sprawy z zakresu dostępu do informacji publicznej oraz ponownego wykorzystania. Art 22 dotyczy jak' wyżej wskazaliśmy procedur}' kwestionowania odmowy udostępnienia informacji publicznej (w systemie dualizmu sądowego) i nie wiemy jak to rozwiązanie będzie stosowane do procedur)- ponownego wykorzystania informacji publicznej? 		
--	--	---	--	--

		<p>Czy dotyczyć będzie odmowy ze względu na prawnie chronione dobra ponownego wykorzystania informacji publicznej? Przeciw takiemu rozumowaniu przeczy ostatnie zdanie propozycji w tym punkcie oraz cel odmowy udostępnienia informacji publicznej i czy on może mieć zastosowanie do informacji publicznych podlegających ponownemu wykorzystaniu? Jednocześnie zwrócić należy uwagę na przepis art. 1 ust. 2 lit. c Dyrektywy 2003/98/WE, który winien przy implementacji dyrektywy korespondować z art. 61 ust, 3 Konstytucji i art. 5 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Ponadto ważnym, wydaje się uwzględnienie ponownego wykorzystania dokumentów, do których zgodnie z przepisem art. 1 ust. 2 lit. b prawo własności intelektualnej przysługuje osobom trzecim. Pamiętać należy, iż może zaistnieć sytuacja dostępu do takich dokumentów zgodnie z art. 61 Konstytucji, w związku z tym na jakich zasadach będą podlegały ponownemu wykorzystaniu?</p> <p>Wyrażamy również ogromną obawę, że wskutek wprowadzenia ustawy, <u>będziemy mieli do czynienia z sytuacją łamania prawa do informacji jako prawa człowieka</u>. Przepis art. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, który stwierdza, że od nikogo nie wolno żądać podania uzasadnienia prawnego lub faktycznego już obecnie nie jest szeroko przestrzegany. Według naszych doświadczeń problem ten występuje na wszystkich szczeblach administracji publicznej. Wprowadzenie obowiązku wnioskowania o ponowne wykorzystanie informacji spowoduje, że osoby, które chcą uzyskać informacje publiczne w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej będą pytane o powody dla których żądają, danych informacji. Podmioty zobowiązane będą, według naszej oceny, bezprawnie pytać się o cel złożenia wniosku-</p>		
22.	Część II pkt 2 (str. 7) Wyłączenia z zakresu regulacji ustawowej	Nie kwestionując katalogu podmiotów, wyłączonych z obowiązku stosowania ustawy, postuluję sporządzenie uzasadnienia dla proponowanego wyłączenia.	Minister Skarbu Państwa	
23.	Część II pkt 2	Wobec faktu, że zapisy założeń są ogólne i niekiedy niespójne jak również z zapisu wynikającego z pkt 7, który zakłada, że ustawa o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej będzie ustawą szczególną pozwalam sobie zaproponować w części II „Propozycje rozstrzygnięć i ich uzasadnienie” w pkt 2 „Wyłączenie z zakresu regulacji ustawowej” dodanie wyrazów: „Projektowana ustawa nie ma zastosowania do dokumentów	GUS	

		<p>wyłączonych z dostępu na podstawie systemów dostępu Państw członkowskich, również ze względu na tajemnicę statystyczną lub handlową".</p> <p>Takie brzmienie wynika z art. 1 ust.2 pkt c implementowanej Dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego. Ustawa powinna zapewnić dostęp tylko użytkownikom finalnym, a nie w celu odsprzedaży. Jednocześnie należałoby wskazać instrumenty kontroli w tym procesie.</p>		
24.	Część II pkt 2 lit. a) (Wyłączenia podmiotowe)	Uzasadnić wyłączenie stosowania przepisów ustawy do informacji będących w posiadaniu jednostek publicznej telewizji, skoro art. 1 ust. 1 lit. d dyrektywy 2003/ 98/WE wyłącza jej stosowanie tylko do dokumentów będących w posiadaniu publicznych nadawców radiowych i ich filii,	RCL	
25.	Część II pkt 2 lit. b) (Wyłączenia przedmiotowe)	W pkt 2 lit. b uzupełnić przez podanie przykładu ustaw szczególnych, zgodnie z którymi udostępnienie informacji jest uzależnione od wykazania interesu indywidualnego lub faktycznego,	RCL	
26.	Część II pkt 2 lit. c) (Ograniczenia ponownego wykorzystania)	<p>Wśród ograniczeń ponownego wykorzystania Założenia przewidują sytuację, w której „utwory oraz bazy danych, do których prawa własności intelektualnej przysługują podmiotom trzecim”.</p> <p>Powyższe stwierdzenie może budzić wątpliwości w sytuacji, gdy, organ władzy publicznej „korzysta” z utworu/bazy danych, do którego prawa własności intelektualnej przysługują innemu organowi władzy publicznej. Zdarzają się jednak przypadki ponownego wykorzystania baz danych przez kilka podmiotów - przykładowo z baz danych Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa korzystają Inspekcja Weterynaryjna, Ministerstwo Rolnictwa, Agencja Rynku Rolnego. W praktyce może to rodzić problemy w określeniu podmiotu właściwego, który określał będzie warunki ponownego wykorzystania części lub całości bazy. Potencjalnie możliwe jest również, iż podmioty władzy publicznej będą wykorzystywały ww. sytuację do uchylecia się od realizacji obowiązków wynikających z projektu ustawy.</p> <p>Coraz więcej zadań państwa, jest przekazywanych podmiotom, które realizują je na zasadach komercyjnych. W opinii PIIT bazy danych powstałe na zlecenie państwa lub w celu realizacji koncesji (np. statystyki przejazdów przez płatną A4) powinny być traktowane tak samo, jak dokumenty (informacje) wytworzone przez urzędy publiczne. Dotyczy to zwłaszcza wszelkiego rodzaju cenników, rozkładów, programów - tego</p>	PIIT	

		<p>wszystkiego, co umożliwi obywatelom skorzystanie z takiej oferty; I tak: o ile zasoby instytucji kultury są wyłączone spod działania dyrektywy, to jednak sam kalendarz imprez powinien być nią objęty.</p> <p>Stwierdzono, że ustawa o ponownym wykorzystaniu nie będzie naruszała zasad Ustawy implementującej Dyrektywę 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE), a także innych ustaw, które określają szczególne zasady wykorzystania informacji publicznej. Warto przy tym zauważyć, że Komisja Europejska wytoczyła postępowanie przeciwko Włochom, ponieważ dotychczas do ustawodawstwa włoskiego nie transponowano pewnych elementów dyrektywy PSI lub też transponowano je nieprawidłowo, a w komunikacie na ten temat Komisja napisała w szczególności: <i>„Jednym z zarzutów jest wyłączenie danych katastralnych i hipotecznych, w tym zapisów ksiąg wieczystych zawierających informacje na temat prawa własności i posiadania gruntów, ich dokładnego położenia i granic poszczególnych parcel a także na temat wykorzystania nieruchomości w charakterze zabezpieczenia pożyczek”</i>.</p> <p>Zgodnie z preambułą - Dyrektywy nie stosuje się do „dokumentów objętych prawem własności przemysłowej, takich jak patenty oraz zarejestrowane wzory i znaki towarowe” - co może stanowić jeden z przewidzianych ustawowo wyłączeń, które nie zostały jednak przewidziane w projektowanych Założeniach.</p> <p>Założenia powinny precyzować zasady udostępniania danych/informacji obejmujących również dane osobowe - w szczególności odwoływać się do konieczności anonimizacji tych danych. Powyższy zapis ma na celu zapobieżenie sytuacjom, gdy organy władzy publicznej nie będą zezwalały na ponowne wykorzystanie danych (oraz sam dostęp do nich) ze względu występowanie danych osobowych wymagających ochrony.</p>		
27.	Część II pkt 2 lit. c)	<p>wskazać przepis dyrektywy, który przewiduje podejmowanie rozstrzygnięć w przedmiocie odmowy przekazania informacji do ponownego wykorzystania z powołaniem na przepisy, wobec których ma być zastosowane ograniczenie wykorzystania informacji publicznej,</p> <p>wyjaśnić, w jaki sposób wprowadzić przepis o nienaruszaniu zasad określonych w projekcie ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej, który nie znajduje się jeszcze w obowiązującym porządku prawnym,</p> <p>wyjaśnić, dlaczego projektowana ustawa nie może dokonać ujednoczenia</p>	RCL	

		zasad ustalania opłat, przejrzystości, niedyskryminacji i niewyłączości określonych w innych ustawach, pozostawiając przy tym do odrębnego uregulowania tylko niezbędne kwestie właściwe dla regulowanego zakresu przedmiotowego w miejsce nieprecyzyjnego stwierdzenia, że projektowana ustawa nie będzie naruszała zasad „innych ustaw, które określają szczególne zasady wykorzystania informacji publicznej” skoro, jak wskazano w części I w pkt 3 projektu założeń, dopiero implementacja dyrektywy 2003/98/WE wypełni lukę prawną w zakresie zasad ponownego wykorzystywania informacji publicznej w działaniach społecznych i gospodarczych.		
28.	Część II pkt 3 (str. 8) Objaśnienia podstawowych określeń użytych w ustawie	<p>W części II w pkt 3 projektu założeń jest niezbędne wskazanie i sprecyzowanie elementów proponowanych definicji „informacji publicznej”, „dokumentu”, „dokumentu urzędowego”, „podmiotów zobowiązanych”, „dane publiczne”, „wykorzystywanie informacji publicznej” oraz „podmiotów uprawnionych, w tym podmiotów sektora publicznego, uprawnionych do wykorzystania informacji publicznej” - stwierdzenie, że „definicje zostaną zmienione w taki sposób, aby implementowały definicje dyrektywy” są niewystarczające. Zgodnie z § 9 ust. 3 pkt 2 lit. a Regulaminu pracy Rady Ministrów należy przedstawić niezbędne do opracowania projektu ustawy propozycje rozstrzygnięć i ich uzasadnienie w zakresie objaśnień podstawowych określeń użytych w projektowanej ustawie. Należy jednocześnie pamiętać, że wydając akt prawa krajowego nie trzeba używać terminologii stosowanej w dyrektywie. Ważniejsze jest oddanie sensu i ducha dyrektywy, niż jej dosłownego brzmienia. Jednocześnie nie jest właściwe określanie w ustawie definicji użytych w dyrektywie tzw. Słowniczek dyrektywy. Słowniczek służy jedynie jako wskazówka dla ustawodawcy krajowego, jakie instytucje prawa krajowego powinien on objąć aktem implementacyjnym.</p> <p>W części II w pkt 3 projektu założeń proponuje się odnieść do kwestii rozszerzenia pojęcia „dane publiczne”, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. a ustawy o dostępie do informacji publicznej w kontekście zmiany definicji „dokumentu urzędowego”, o którym mowa w art. 6 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej. W preambule w pkt 9 zdanie trzecie dyrektywy sprecyzowano dokumenty, do których stosuje się dyrektywę 2003/98/WE, a mianowicie dotyczy to dokumentów, które organy sektora publicznego licencjonują, sprzedają, rozpowszechniają, wymieniają informacje lub jej udzielają. Jednocześnie użycie tych dokumentów obejmuje również ich wykorzystywanie przez organy sektora publicznego</p>	RCL	

		do działań leżących poza zakresem jej zadań publicznych, a więc ich dostarczanie „na zasadach komercyjnych i w warunkach konkurencji z innymi firmami na rynku”.		
29.	Część II pkt 3 lit. a	Zmiana definicji „informacji publicznej” w art. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.), w sposób zakładający implementację definicji „dokumentu” z dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. U. UE. L Nr 345, str. 90, z późn.. zm.), budzi wątpliwości. W obowiązującym stanie prawnym, informację publiczną stanowią wszelkie informacje, które związane są ze sprawami publicznymi i posiadają materialne odzwierciedlenie. Natomiast forma i sposób utrwalenia tych materiałów nie przesądza o tym, czy coś jest informacją publiczną, czy też nie, stanowi to jedynie kwestię wtórną, która w żaden sposób nie wpływa na zakres przedmiotowy ustawy. Zmiana definicji informacji publicznej implikowałaby de facto konieczność zmiany nazwy ustawy na ustawę o udostępnianiu dokumentów. Ponadto założenia nie uwzględniają w tym zakresie definicji dokumentu zawartej w Kodeksie karnym (art. 115 § 14) co może prowadzić do chaosu pojęciowego w systemie prawa. W świetle powyższego zakładana zmiana definicji „informacji publicznej” nie wydaje się być potrzebna. Możliwym natomiast wydaje się faktyczne implementowanie definicji „dokumentu” w nagłówku art. 6 ust. 1 ustawy. Proponuję nadać mu następujące brzmienie: „Art. 6. ust. 1. Udostępnieniu podlega informacja publiczna niezależnie od zastosowanego nośnika (zapisana na papierze lub w formie elektronicznej lub zarejestrowana w formie dźwiękowej, wizualnej albo audiowizualnej), w szczególności o:”	Przewodniczący Stałego Komitetu Rady Ministrów	
30.	Część II pkt 3 lit. b)	Zmieniając definicję „dokumentu urzędowego” (art. 3 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej), przy okazji zasadnym wydaje się zastąpienie w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy zwrotu „wgląd do” słowem „uzyskania”. Obecny zapis budzi wątpliwości interpretacyjne, uznać bowiem można, iż w zakresie dokumentów urzędowych, ustawa przewiduje jedynie możliwość wglądu do nich, natomiast nie przewiduje możliwości uzyskania np. ich kserokopii. Proponowana zmiana usunęłaby tą wątpliwość.	Przewodniczący Stałego Komitetu Rady Ministrów	
31.	Część II pkt 3 lit. c) (str. 9)	Zmiana wykazu podmiotów (art. 4 ustawy) zobowiązanych od udostępnienia informacji publicznej budzi poważne wątpliwości.	Przewodniczący Stałego Komitetu Rady	

		<p>Zastąpienie obecnego wykazu definicją „podmiotu prawa publicznego” skutkować może zawężeniem zakresu podmiotowego ustawy. W myśl definicji zawartej w dyrektywie „podmiotem prawa publicznego” jest jakikolwiek organ:</p> <p>a) ustanowiony w szczególnym celu zaspokajania potrzeb w interesie ogólnym, który nie ma charakteru przemysłowego lub handlowego; oraz</p> <p>b) posiadający osobowość prawną; oraz</p> <p>c) finansowany w przeważającej części przez państwo, władze regionalne lub lokalne czy też inne podmioty prawa publicznego; lub jeżeli jego zarząd podlega nadzorowi ze strony tych podmiotów; lub jeżeli ponad połowę składu jego organu administracji, zarządu lub nadzoru stanowią osoby mianowane przez państwo, władze regionalne lub lokalne lub inne podmioty prawa publicznego.</p> <p>W związku z powyższym uznać należy, iż zobowiązanymi do udostępnienia informacji publicznej nie będą podmioty:</p> <ul style="list-style-type: none"> ■ nie będące organami, ■ nie posiadające osobowości prawnej (np. jednostki organizacyjne sektora finansów publicznych), ■ dysponujące majątkiem publicznym. <p>Przyjęcie takiego rozwiązania ogranicza konstytucyjnie gwarantowane prawo do informacji obywateli (art. 61 ust. 1). Zgodnie z Konstytucją RP do udostępnienia informacji publicznej zobowiązane są organy władzy publicznej oraz osoby pełniące funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Oznacza to, iż przepisy określające zakres podmiotowy ustawy uznać należy będzie za sprzeczne z Konstytucją RP.</p>	Ministrów	
32.	Część II pkt 3	<p>Warto zauważyć, iż w <i>projekcie założeń</i> wyraźnie widoczne są już przyszłe problemy interpretacyjne, dotyczące projektowanej ustawy, m.in. w przypadku ustalenia znaczenia podstawowych sformułowań używanych w obu ustawach. Uodip, w przeciwieństwie do projektowanej regulacji, zbudowana w oparciu o pojęcie „<u>informacji publicznej</u>”, a nie o pojęcie „<u>dokumentu</u>”, reguluje kwestie <u>dostępu do informacji publicznej</u>, a nie <u>dostępu do dokumentów</u>, jak wiele regulacji prawnych w innych krajach członkowskich Wspólnoty Europejskiej oraz w samym prawie wspólnotowym. W powyższym przypadku mamy zatem do czynienia z</p>	Minister Finansów	

		całkowicie różnymi zakresami przedmiotowymi przywołanych wyżej aktów prawnych, co nie może mieć miejsca.		
33.	Część II pkt 3	Obok zaproponowanych w Założeniach „podstawowych określeń użytych w ustawie”, takich jak „informacja publiczna”, „dokument urzędowy”, „podmioty zobowiązane” i „ponowne wykorzystanie” konieczne jest precyzyjne określenie w ustawie takich pojęć, jak „koszty zbierania, produkowania, reprodukowania i rozpowszechniania”, „marginalne koszty reprodukowania i rozpowszechniania dokumentów” i „rozsądny zysk z inwestycji”, jeśli ustawa, wzorem Dyrektywy, będzie się nimi posługiwać lub do nich odwoływać. Używanie tych pojęć w innych krajach stwarzało i stwarza wiele problemów interpretacyjnych. W praktyce pojawiły się również problemy z określeniem „wypełniających zadania publicznej”, co dotyczyło dokumentów będących w posiadaniu publicznych nadawców radiowych i ich filii, oraz „działania leżące poza zakresem zadań publicznych” w przypadku „dalszego wykorzystywania dokumentów w obrębie tej samej organizacji” (por. niżej). W Założeniach brak jest konsekwencji w stosowaniu pojęć „informacja” i „dane”. Dane stanowią element pozwalający na odkodowanie informacji. W założeniach pojęcia te stosowane są zamiennie.	PIIT	
34.	Część II pkt 3	W założeniach do projektu ustawy, autorzy posłużyli się terminem podmiotów zobowiązanych, co z jednej strony może stanowić kontynuację rozumienia tego terminu wywiedzionego z art. 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej, z drugiej zaś w oparciu o zapisy dyrektywy wydaje się pojęciem zbyt szerokim. Wskazane byłoby również, aby autorzy przedstawili swoją interpretację art. 2 ust. 2 dyrektywy, w którym podmioty prawa publicznego zostały określone w sposób wymagający konkretnego dookreślenia. Wydaje się, że w polskich warunkach część organizacji pozarządowych może zostać zakwalifikowana do tej grupy podmiotów. Jak się wydaje nie byłoby to zgodne z duchem dyrektywy, jak również w wątpliwość poddawałoby istnienie równouprawnienia ogółu organizacji III sektora.	SLLGO	
35.	Część II pkt 4 Przepisy merytoryczne	W przedmiotowym <i>projekcie założeń</i> konieczne jest również doprecyzowanie treści planowanych definicji oraz wykazu podmiotów, objętych zakresem stosowania ustawy. Jednocześnie należy uzupełnić treść części czwartej projektu pkt 1 lit. a, dotyczącą sposobu	Minister Finansów	

		udostępnienia informacji oraz pkt 4, dotyczący wprowadzania wyjątków od zakazu wyłączności udostępniania informacji.		
	Część II pkt 4 ad. 2) (str. 10) Warunki ponownego wykorzystania - licencje	Proponuje się wskazać, w jakich przypadkach podmioty zobowiązane określają warunki wykorzystania informacji publicznej (licencje), jakie przesłanki decydują o tym, czy wykorzystanie informacji będzie możliwe w drodze uzyskania licencji, czy też na wniosek, z informacji przedstawionej w tym punkcie nie wynika, czy licencja jest ustalana samodzielnie przez podmiot zobowiązany i na podstawie wzoru standardowej licencji, czy też są to odrębne tryby. Wskazać należy również zasady, które podmiot zobowiązany stosuje przy ustalaniu treści licencji, Nie została również wyjaśniona kwestia kontroli ustalania treści licencji przez podmiot zobowiązany, a rozwiązania prawne w tej materii powinny zostać uregulowane w ustawie,	RCL	
36.	Część II pkt 4 ad. 2)	Ponadto określenie "licencja" jest stosowane jako równoważne terminowi "warunki wykorzystania". Nie jest to zbyt precyzyjne.	Minister Gospodarki	
37.	Część II pkt 4 ad. 2)	Decydujące znaczenie dla pełnej realizacji regulacji dyrektywy 2003/98 ma prawidłowe określenie zakresu „licencji” dla ponownie wykorzystywanych informacji publicznych. Standardowa licencja przewidziana w założeniach do projektu ustawy powinna mieć jak najszerszy zakres. Wydaje się oczywiste, że standardowa licencja powinna być napisana zrozumiałym językiem, a jej postanowienia winny być uczciwe i przejrzyste. Powinna ona wprost dopuszczać wykorzystanie informacji publicznej, w szczególności w celach komercyjnych. W projekcie założeń brak jest jednak wskazówek, co do zakresu standardowej licencji. Zdaniem PIIT dobrym rozwiązaniem jest przyjęcie założenia i zasady, że zastosowanie ma standardowa (ustawowa?) licencja, chyba, że ponowne użycie informacji publicznej zostało określone specjalną licencją, z uwzględnieniem ustawowych zasad (m.in. niedyskryminacji i braku wyłączności). Takie założenie pozwala licencjobiorcy zawsze mieć pewność, co do statusu wykorzystywanych informacji. W przypadku użycia licencji innej niż standardowa -podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji powinien uzasadnić przyczyny zmiany zasad licencjonowania (a jednocześnie powinna istnieć możliwość zastosowania procedury odwoławczej, w której postanowienia takich licencji byłyby weryfikowane). Izba stoi na stanowisku, że licencja na ponowne wykorzystanie informacji	PIIT	

		publicznej nie może mieć tzw. charakteru wirusowego, tzn. każda inna informacja, która powstanie w wyniku przetworzenia informacji udostępnionej do ponownego wykorzystania może być następnie przekazywana na dowolnej innej, dozwolonej prawem, licencji. Ma to ogromne znaczenie dla ewentualnego komercyjnego wykorzystania informacji publicznej, ponieważ licencja o charakterze wirusowym może uniemożliwić wykorzystanie komercyjne, a w rezultacie brak pewnej oferty produktów lub usług na rynku.		
38.	Część II pkt 4 ad. 2)	Kwestia ta wydaje się kluczowa na najwcześniejszym etapie prac nad ustawą. Odesłanie do przyszłego aktu wykonawczego jest w tym zakresie niewystarczające. Określenie wzoru standardowej licencji przesądza w dużej mierze o kształcie ustawy, jak również o praktyce jej stosowania. Wnioskujemy zatem jak najszybsze przedstawienie projektu wzoru standardowej licencji. Nie jest jasne również, w jaki sposób będzie przebiegał proces określony w punkcie 4 Ad2) a) założeń. Z treści tego punktu trudno jest wyczytać, czy licencja będzie ustalana łącznie, samodzielnie przez podmiot zobowiązany i na podstawie wzoru standardowej licencji, czy są to tryby od siebie niezależne. Inaczej mówiąc, czy podmiot ma obowiązek korzystać ze wzoru standardowej licencji, czy ma pełną samodzielność ustalania treści licencji. <u>W jaki sposób i w oparciu o jakie kryteria, ten proces będzie podlegał kontroli?</u> Nasze obawy budzą znowu doświadczenia nieadekwatnego stosowania licencji płatnych, jak jest to opisane w raporcie z przeprowadzonych konsultacji dotyczących wdrożenia dyrektywy.	SSLGO	
39.	Część II pkt 4 ad 3) (str. 10-11) Pobieranie opłat	Sformułowanie „rozsądny zwrot z inwestycji” (strona 11) wydaje się zbyt ogólne i, w mojej ocenie, wymaga szczegółowego omówienia.	Minister Gospodarki	
40.	Część II pkt 4 ad 3)	w projekcie ustawy proponuje się przesądzić kwestie pobierania opłat za wykorzystanie informacji publicznej przez określenie zasad ich ustalania oraz wskazanie podstaw ich obliczania, a także szczegółowo określić przesłanki, dla których są wprowadzane standardowe i niestandardowe opłaty, zgodnie z pkt 14 preambuły do dyrektywy i jej art. 6 oraz dokonać przeglądu dotychczasowych regulacji w tym zakresie celem dostosowania do nowej regulacji. Nieodzowne jest również opisanie konkretnych przypadków ustalania opłat za wykorzystanie informacji publicznej z uwzględnieniem zasady przejrzystości, niedyskryminacji i niewyłączności. Wyjaśnienia, na podstawie konkretnego przykładu, wymaga określenie zasady ustalania opłaty w zależności od celu wykorzystywania informacji	RCL	

		publicznej (zarobkowy lub niezarobkowy), przy czym powstaje pytanie, na jakim etapie i w jakich warunkach będzie wymagana informacja ze strony podmiotów uprawnionych odnośnie celu wykorzystywania przez te podmioty informacji publicznej,		
41.	Część II pkt 4 ad 3)	wyjaśnienia wymaga użyte w projekcie wyrażenie „rozsądnego zwrotu z inwestycji” używane w połączeniu z kwestią odpłatności za udostępnianie danych celem ponownego wykorzystania informacji publicznej. Zważywszy na fakt, że projektowana ustawa nie przesądza kwestii odpłatności pozostawiając rozwiązanie tego problemu ustawom szczególnym - ustawa z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej nie zawiera takich uregulowań - a dopiero, gdy odrębna ustawa nie reguluje tego problemu, podmiot zobowiązany może samodzielnie nałożyć opłatę za ponowne wykorzystanie informacji publicznej z uwzględnieniem sumy kosztów poniesionych bezpośrednio w celu udostępnienia informacji publicznej oraz „rozsądnego zwrotu z inwestycji”.	GUS	
42.	Część II pkt 4 ad. 3)	Zgodnie z <i>projektem założeń</i> regulacja ta wprowadza możliwość nakładania przez podmioty zobowiązane (podmioty wykonujące zadania publiczne) opłaty za ponowne wykorzystanie informacji publicznej. Zauważyć należy, iż w przypadku wprowadzenia tych opłat niezbędne będzie również uregulowanie kwestii przymusowego dochodzenia w sytuacji braku dobrowolnego ich uregulowania oraz zarezerwowanie środków finansowych na realizację nowych zadań przez organy egzekucyjne oraz organy nadzoru w OSR. Jednocześnie wyjaśnić należy, iż egzekucji administracyjnej podlegają obowiązki, które łącznie spełniają wymogi określone w przepisach art. 2 oraz 3-4 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.). Ponadto powinien być wyraźnie określony termin zapłaty należności pieniężnych, co umożliwi stwierdzenie ich wymagalności i skierowanie przez wierzyciela do egzekucji administracyjnej w przypadku bezskutecznego upływu terminu płatności. Zasadnym jest również wskazanie okresu przedawnienia oraz ewentualnych odsetek (ze wskazaniem ich rodzaju) w przypadku nieuiszczenia należności w terminie.	Minister Finansów	
43.	Część II pkt 4 ad. 3)	Wyrażamy obawę, że jeśli podmiot zobowiązany będzie miał możliwość i dowolność „samodzielnego nałożenia opłaty za ponowne wykorzystanie	PIIT	

		<p>informacji publicznej" - stanie się to zasadą, nawet wówczas, gdy inne, deklarowane przez projektodawców postanowienia sugerują, że odrębne ustawy mogą przewidywać nieodpłatność udostępniania informacji w celu ponownego ich wykorzystania.</p> <p>Ponieważ prawodawca unijny przewidział, że „ustalona kwota opłaty licencyjnej może uwzględniać koszty udostępnienia informacji publicznej w określonej formie...” - zrozumiela jest intencja projektodawcy, który zakłada, że część informacji publicznej może być poddana specjalnej obróbce, aby trafić do rąk zainteresowanego i taka czynność może być odpłatna; natomiast nie można pozostawiać podmiotowi publicznemu zbyt dużej swobody kształtowania opłat. Wydaje się, że dla różnych form informacji publicznej mogą być stosowane różne licencje.</p> <p>W praktyce mocno utrudnione może okazać się rozróżnienie sytuacji, gdy ponowne wykorzystanie dokonywane jest przez podmioty sektora publicznego w zakresie działalności wykraczającej poza realizację ich zadań publicznych. Założenia przewidują, iż w takim przypadku „korzystanie, w tym opłaty, powinny zostać określone na takich samych zasadach, jak w przypadku innych kategorii użytkowników”. Skoro jednak z zakresu przedmiotowego ustawy wyłączone jest „ponowne wykorzystanie informacji dla celów realizacji prawem określonym zadań publicznych, w tym do przekazywania w tym celu informacji między podmiotami wykonującymi zadania publiczne”, to brak jasnych i precyzyjnie sformułowanych warunków, umożliwiających rozróżnienie ww. sytuacji, prowadził będzie do omijania zapisu przez organy władzy publicznej. Sugerujemy opracowanie prawnych kryteriów rozróżniania ww. sytuacji.</p>		
44.	Część II pkt 4 ad 3)	<p>Zasadniczo wyjaśnienia zawarte w założeniach do projektu ustawy, dotyczące kwestii opłat uważamy za niewystarczające i niejasne. Brakuje w przedstawionych rozwiązaniach konkretnych wskazań w jaki sposób ma przebiegać odesłanie w zakresie opłat do innych ustaw regulujących dostęp do informacji będących w posiadaniu podmiotów prawa publicznego. Opłaty, o których mowa w innych ustawach odnoszą się na ogół do wycinka, a nie do informacji w postaci bazy danych, stąd nasze pytanie o podstawy przyjętych założeń i wskazanie konkretnych rozwiązań. Rodzi się pytanie o chronologię udostępniania informacji – czy zakłada się rozwiązanie pierwotności czy następczości udostępniania względem wniesienia opłaty. <u>Ponadto, ponownie należy zwrócić uwagę w tym punkcie, że brak jest określenia w jakiej procedurze będzie można</u></p>	SLIGO	

		<p><u>kwestionować wysokość wskazanej przez podmiot opłaty?</u></p> <p>Dyrektywa 2003/98/WE określa w kwestii opłat, że jeśli pobierane są opłaty, całkowity dochód nie powinien przekraczać całkowitych kosztów zbierania, produkowania, reprodukowania i rozpowszechniania dokumentów, wraz z rozsądnym zyskiem z inwestycji, mając na względzie wymagania samofinansowania zainteresowanego organu sektora publicznego, tam gdzie to jest stosowne. Produkowanie obejmuje tworzenie i scalanie, upowszechniana może również obejmować wsparcie użytkownika. Górna granica opłat stanowi zwrot kosztów i rozsądny zysk z inwestycji zgodnie ze stosowanymi zasadami rachunkowości i stosowana w zainteresowanym organie sektora publicznego metoda obliczania kosztów, jako, że zawyżone ceny powinny być zakazane. Ustanowiona niniejsza dyrektywa górna granica opłat nie narusza prawa Państwa Członkowskiego lub organów sektora publicznego do stosowania opłat niższych lub niestosowania żadnych opłat, a Państwa Członkowskie powinny zachęcać organy sektora publicznego do udostępniania dokumentów za opłatami nieprzekraczających marginalnych kosztów reprodukowania i rozpowszechniania dokumentów. <u>Z powyższych słów rozumiemy, że Dyrektywa nie narzuca na Państwo obowiązku wpisywania opłat w warunki licencji.</u> Dodatkowo zastanawiamy się co stanie się w momencie, gdy za licencję na ponowne wykorzystanie tej samej informacji publicznej zapłaci 5 podmiotów i „rozsądny zysk z inwestycji” zostanie osiągnięty. Czy wtedy licencja dla podmiotu szóstego pozbawiona będzie warunków finansowych. Istotnym czynnikiem jest również fakt, że ponowne wykorzystanie informacji ma zastosowanie do informacji już wytworzonych, a więc powstających zgodnie z zadaniami własnymi bądź zleconymi, na których realizację przewidziany jest odpowiedni budżet, pochodzący z podatków obywateli. <u>Wnioskujemy zatem o wprowadzenie zasady o udostępnianiu informacji publicznych będących w posiadaniu podmiotów prawa publicznego na licencji pozbawionej warunku jakim są opłaty.</u></p>		
45.	Część II pkt 4 ad 4) (str. 11) Transparentność	proponuje się wyjaśnić dlaczego ogłoszenie warunków udostępnienia informacji publicznej do wykorzystania będzie następowało wyłącznie za pomocą Biuletynu Informacji Publicznej, a nie, jak w przypadku udostępnienia informacji publicznej, w drodze wyłożenia lub wywieszenia w miejscach ogólnie dostępnych bądź przez zainstalowane urządzenia umożliwiające zapoznanie się z informacją	RCL	
46.	Część II pkt 4 ad 5)	proponuje się przedstawić na konkretnych przykładach zastosowanie w	RCL	

	(str. 12) Niedyskryminacja	umowach zasady niedyskryminacji wobec porównywalnych kategorii wykorzystania informacji publicznej oraz przedstawienia przykładów treści umów, które eliminują bądź ograniczają konkurencję. Jednocześnie należy omówić zasadnicze elementy umów zawieranych między podmiotem zobowiązanym a osobami trzecimi,		
47.	Część II pkt 4 ad 6) (str. 12) Zakaz wyłączności	proponuje się podać przykłady przypadków, w których jest możliwe zawieranie wyłącznych, a więc jest to niezbędne dla zapewnienia świadczenia usług w interesie publicznym,	RCL	
48.	Część II pkt 4 ad 7) (str. 13) Format danych	kolejną kwestią jest odwołanie się do przepisów aktów wykonawczych do ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.) w części dotyczącej formatu danych. Należy zwrócić uwagę na fakt, że załącznik nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2005 r. w sprawie minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych (Dz. U. Nr 212, poz. 1766) przewiduje kilka różnych formatów w zależności od rodzaju informacji zawartych w tych danych. W przedłożonych Założeniach nie sprecyzowano czy podmiot zobowiązany ma obowiązek udostępniać dane we wszystkich formatach przewidzianych w tym załączniku, czy wystarczającym będzie rozwiązanie, w którym organ będzie udostępniał dane w jednym z wymienionych formatów w zależności od rodzaju informacji zawartych w danych;	GUS	
49.	Część II pkt 4 ad 7)	Ponadto, zdaniem Ministerstwa Finansów, niezbędne wydaje się zamieszczenie w projekcie założeń (np. w części czwartej pkt 7) informacji, dotyczącej sposobu udostępniania informacji przez organ zobowiązany (w tym - języka i formatu oraz braku obowiązku przetwarzania posiadanych informacji), stosownie do pkt 13 preambuły oraz art. 5 Dyrektywy.	Minister Finansów	
50.	Część II pkt 4 ad 7)	Samo przekazanie informacji z sektora publicznego nie tworzy jeszcze możliwości, o których mowa w preambule Dyrektywy, tj. możliwości powstania „produktów i usług związanych z zasobami cyfrowymi”. O ile Dyrektywa przewiduje, że „organy sektora publicznego powinny udostępniać dokumenty w ich istniejącym formacie lub języku, przy wykorzystaniu środków elektronicznych tam gdzie jest to możliwe i właściwe”, to jednocześnie - niezależnie od uwag zgłaszanych w niniejszych konsultacjach - należy postulować, by przepisy na podstawie, których powstają i działają szeroko pojęte rejestry publiczne przewidywały	PIIT	

		tworzenie danych w postaci ustrukturalizowanej.		
51.	Część II pkt 4 ad 8) (str. 13, 14) Wniosek o ponowne wykorzystanie informacji	<p>Projektowana ustawa zakłada udostępnianie informacji publicznej przez zobowiązane podmioty na podstawie wniosku o ponowne wykorzystanie informacji. Zgodnie z założeniami wniosek taki może zostać złożony za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej nie zostało natomiast określone, w jakiej formie czy np.: będzie to forma dokumentu elektronicznego opatrzonego bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu, w rozumieniu ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. Nr 130, poz. 1450, z późn. zm.), czy ustawodawca przewiduje inną formę.</p> <p>W projektowanej ustawie wprowadzono odmowę udostępnienia danych w celu wykorzystania przez organ zobowiązany w drodze decyzji administracyjnej. W przedłożonych założeniach nie zostało sprecyzowane, czy formę decyzji administracyjnej przewidziano wyłącznie w sytuacji, gdy wniosek o ponowne wykorzystanie informacji publicznej nie został zrealizowany w całości, czy również w sytuacji, gdy nie został zrealizowany w części dotyczącej jednego lub kilku warunków, według których miała zostać udostępniona informacja, postawionych przez zamawiającego we wniosku.</p> <p>Do sytuacji sprawiających najwięcej problemów podczas udostępniania informacji z rejestru REGON i pociągających za sobą najwięcej interwencji podmiotów pozyskujących dane, co może skutkować koniecznością wydawania decyzji, należą przypadki, w których udostępniane są z rejestru REGON dane kontaktowe podmiotu (numer telefonu, faxu, adres e-mail) oraz sytuacje, w których podmioty są grupowane według kryterium liczby pracujących w stałych ustalonych przedziałach. W pierwszym przypadku proponuję, by zrezygnować w ogóle z udostępniania tych danych. W drugim rozstrzygnięcia wymaga zasadność stosowanego w praktyce dokonywania grupowania podmiotów według ustalonych przedziałów;</p>	GUS	
52.	Część II pkt 4 ad 8)	proponuje się przyjęcie terminu 14 dniowego (por. termin przyjęty w art. 13 ustawy o dostępie do informacji publicznej). Zgodnie z pkt 12 preambuły do dyrektywy, termin odpowiedzi na wniosek o wykorzystywanie „powinien być rozsądny i zgodny z terminem odpowiedzi	RCL	

		<p>na wnioski o dostęp do dokumentów na podstawie właściwego systemu dostępu". Niezrozumiałe jest wprowadzenie 20-dniowego terminu raczej niestosowanego dotychczas w polskim porządku prawnym. Ponadto wymaga wyjaśnienia, dlaczego udostępnienie informacji do wykorzystania na wniosek podmiotu uprawnionego ma być, w nieokreślonych przypadkach, ograniczone wymogiem uzyskania licencji. Wskutek złożenia wniosku następuje jego uwzględnienie bądź odmowa uwzględnienia. Natomiast uzyskanie licencji powinno nastąpić w przypadku ogłoszenia w BIP-ie warunków udostępnienia informacji publicznej w celu wykorzystania. Przedstawianie warunków wykorzystania (licencji) dopiero na wniosek przeczy zasadzie transparentności i niedyskryminacji, pozwala bowiem samoistnie i w sposób ocenny ustosunkować się, przez organy sektora publicznego, do złożonych wniosków. Należy również enumeratywnie określić przypadki i przesłanki odmowy udostępnienia w celu wykorzystania na wniosek (czy będzie służyło odwołanie od licencji nakładającej zbyt wysokie opłaty?).</p>		
53.	Część II pkt 4 ad 8)	<p>Wskazany w poz. 8 na stronie 13 dokumentu proponowany termin maksymalny rozpatrzenia wniosku ma być analogiczny jak przewidziany w dyrektywie. Zatem powinno to być 20 dni roboczych, a nie jak zaproponowano 20 dni kolejnych.</p> <p>Powinny być także podane przesłanki odnoszące się do sytuacji, w której można odmówić udzielenia informacji.</p>	Minister Gospodarki	
54.	Część II. pkt 4 ad. 8)	<p>Przypominamy, iż art. 4 pt 2 Dyrektywy zaleca określenie terminu, <u>ale tylko jeśli te terminy nie zostały wcześniej określone w ramach prawodawstwa narodowego dotyczącego udostępniania informacji publicznej</u>. Dlatego też niezrozumiałe są dla nas przyczyny, dla których wprowadzany jest termin 20-dniowy, a nie 14-dniowy. Z doświadczeń</p>	SLLGO	

		<p>zdobytych podczas udzielania porad w ramach Pozarządowego Centrum Dostępu do Informacji Publicznej wiemy, że już obecnie mylenie terminów trybu udostępniania informacji publicznej i terminów Kodeksu postępowania administracyjnego często utrudnia faktyczny dostęp do informacji. Termin ten w dodatku nie jest stosowany do tej pory w polskim prawodawstwie. Wprowadzenie trzeciego typu terminu niewątpliwie spowoduje dodatków} zamęt i spowoduje ograniczanie prawa każdego do informacji Dlatego też, jeżeli ustawa o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej ma uzupełniać istniejące ustawodawstwo w zakresie dostępu do informacji to kwestia terminów załatwiania wniosków i odwołań winna być ujednoczona dla obu postępowań zapewniając szybkość dostępu do informacji i uzyskania możliwości ponownego wykorzystania. Cieszy nas natomiast zastosowanie w założeniach krótszego terminu dla spraw szczególnie skomplikowanych. Wyrażamy nadzieję, że znajdzie to również odzwierciedlenie w nowelizacji art. 13 ustawy o dostępie do informacji publicznej.</p> <p>Z przedstawionych założeń nie wynika na jakiej podstawie może nastąpić odmowa udostępnienia w celu ponownego wykorzystania. W art. 4 ust. 3 Dyrektywy 2003/98/WE wspomina się o przyczynach, które już występują w art. 5 ustawy o dostępie do informacji publicznej. W naszym rozumieniu oznacza to, że decyzja taka dotyczy sytuacji, gdy informacja publiczna w ogóle nie może zostać udostępniona, a nie tylko nie może być udostępniona do powtórnego użycia. W związku z powyższym rodzi się konieczność ustalenia warunków w jakich można nie uczynić zadość wnioskowi o powtórne wykorzystanie informacji mając na względzie przepis art, 2 ust. 1 lit. a) b) c) i art. 2 ust. 3 Dyrektywy 2003/98/WE — w szczególności pamiętając, iż decyzja musi wynikać z konkretnych przepisów. Dyrektywa wspomina o niemożliwości udzielenia zgody na powtórne wykorzystanie w stosunku do materiałów, których prawa autorskie należą do osób trzecich. W związku z nieokreśleniem w założeniach projektu ustawy podstaw do wydania odmowy ponownego wykorzystania w formie decyzji, zasadnym jest pytanie, w jakich okolicznościach i w oparciu o jakie podstawy prawne taka odmowa może</p>		
--	--	---	--	--

		<p>nastąpić. Po lekturze założeń można odnieść wrażenie, że wnioski dotyczyć będą informacji publicznych, które albo zostały już udostępnione (w Internecie), bądź mogą zostać udostępnione w trybie wnioskowym w oparciu o przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznych. Jakże zatem, według autorów założeń, mogą zajść inne przyczyny odmowy ponownego wykorzystania informacji? Autorzy założeń projektu ustawy nie przewidzieli również sytuacji, w której podmiot zwracający się o wydanie pozwolenia na ponowne wykorzystanie informacji nie jest usatysfakcjonowany rodzajem przyznanego pozwolenia - <u>co w przypadku, jeżeli zamiast licencji bezpłatnej otrzymał pozwolenie na ponowne wykorzystanie informacji z obowiązkiem poniesienia opłaty, lub gdy opłata ta jest za wysoka?</u> Zwracamy uwagę, że na podstawie naszych doświadczeń wynika, że bardzo często źle interpretowany jest art. 15 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Naliczane są koszty, które nie odpowiadają dyspozycji ustawowej. Problem ten został również, zauważony przez uczestników konsultacji dotyczących realizowania dyrektywy, który stwierdzili, że wyraźnym problemem jest naliczanie za wysokich opłat przy udzielaniu licencji.</p>		
55.	<p>Część II pkt 5 Upoważnienie do wydania aktów wykonawczych, z uwzględnieniem w szczególności organu właściwego do wydania rozporządzenia, zakresu spraw przekazywanych do uregulowania w rozporządzeniu oraz wytycznych dotyczących jego</p>	<p>przedstawić elementy wzoru standardowej licencji oraz wzoru wniosku o udostępnienie informacji publicznej w celu jej wykorzystania</p>	RCL	

	treści			
56.	Część II pkt 7 (str. 15) Wpływ projektowanej ustawy na stosunki powstałe pod działaniem ustawy lub ustaw dotychczasowych	Zdaniem MF należy także doprecyzować relacje między ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.) oraz ustawą z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych (Dz. U. Nr 128, poz. 1402, z późn. zm.) a planowaną ustawą. Konieczne jest także zawarcie w <i>projekcie założeń</i> informacji, czy projektowana ustawa była przewidziana w planie prac Rządu.	Minister Finansów	
57.	Część II pkt 7	opisać zakres niezbędnych zmian dostosowujących oraz przedstawienie propozycji rozstrzygnięć i ich uzasadnienie w zakresie spraw dotyczących przepisów dostosowujących - zgodnie z § 9 ust. 3 pkt 2 lit. f Regulaminu pracy Rady Ministrów, uzupełnić przez przedstawienie propozycji rozstrzygnięć i ich uzasadnienie w zakresie spraw dotyczących wpływu projektowanej ustawy na stosunki powstałe pod działaniem ustawy albo ustaw dotychczasowych - zgodnie z § 9 ust. 3 pkt 2 lit. e Regulaminu pracy Rady Ministrów.	RCL	
58.	Część II pkt 7	Zgodnie z zapisami założeń, w szczególności pkt 7 „Wpływ projektowanej ustawy na stosunki powstałe pod działaniem ustawy lub ustaw dotychczasowych”, ustawa o ponownym wykorzystaniu będzie stanowić ustawę główną wobec innych ustaw, w tym ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z późn. zm.) W konsekwencji będzie oddziaływać na możliwość wykorzystania danych administracyjnych w statystyce publicznej. W odniesieniu do ustawy o statystyce publicznej w pkt 7 lit. f przewidywany zakres zmian dotyczy wykorzystania danych z krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej, krajowego rejestru urzędowego podziału terytorialnego kraju oraz danych z badań statystycznych nieobjętych tajemnicą statystyczną. Nieokreślony natomiast został zakres zmian lub oddziaływanie na statystykę publiczną związane z wykorzystaniem zasobów informacyjnych innych podmiotów, w tym w świetle przepisu art.13 ustawy o statystyce publicznej. Zmiany dla statystyki publicznej, będące skutkiem projektowanej ustawy, są trudne do określenia, co wynika m.in. z zapisów zawartych w założeniach w pkt 8 „Przepisy	GUS	

		<p>dostosowujące".</p> <p>Założenia przewidują iż zmiany dostosowujące w części będą miały tylko charakter techniczny, polegający na modyfikacji stosowanej terminologii oraz wprowadzeniu odesłań do ustawy o ponownym wykorzystaniu. Jednakże poniżej wskazano, że „zmiany mogą mieć jednak charakter merytoryczny jeżeli zasady ponownego wykorzystania określone przez dotychczasowe przepisy pozostają niezgodne z projektowaną ustawą (np. w zakresie nakładania opłat, uznaniowości przekazywania informacji do celów ponownego wykorzystania, zawierania umów na wyłączność, nietransparentnych zasad ponownego wykorzystania). Nie powinno bowiem dopuścić się do sytuacji, gdy pomimo implementacji dyrektywy 2003/98/WE w ustawie o ponownym wykorzystaniu, nadal obowiązują ustawy szczególne, które nie wykonującej obowiązków.".</p>		
59.	Część II pkt 7	<p>Pogłębionej analizy wymaga określenie wzajemnych relacji między projektem ustawy a ustawami szczególnymi w zakresie udostępniania/ponownego wykorzystania informacji publicznych (pkt. 7 Założeń) - w szczególności brakuje uwzględnienia w projektowanej regulacji takich instrumentów, jak księgi wieczyste, informacja przestrzenna, ifp. Niektóre z najbardziej istotnych uregulowań w tym zakresie znajdują się w ustawach szczególnych, które - w sposób odmienny regulując pewien proces - mogą doprowadzić do neutralizacji zasad wynikających z dyrektywy 2003/98.</p> <p>Poza już istniejącymi regulacjami prawodawca pracuje obecnie np. nad ustawą o ewidencji ludności oraz założeniami do projektu ustawy o dowodach osobistych. Zdaniem PIIT warto włączyć zasady wynikające z dyrektywy 2003/98 do prac nad tymi ustawami - tak by nie była konieczna ich nowelizacja zaraz po ich uchwaleniu. (Przy okazji wydaje się, iż kwoty przewidziane w projektach ww. ustaw za udostępnianie danych z baz ewidencji ludności są nadmierne - w stosunku do kosztów administracyjnych, o których mowa w dyrektywie 2003/98.)</p> <p>Należy również ujednoczyć projektowane w przyszłej ustawie definicje i definicje zawarte w ustawie o informatyzacji podmiotów realizujących zadania publiczne, gdyż ustawa o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej (jeśli zostanie wybrany wariant odrębnej regulacji w stosunku do ustawy o dostępie do informacji publicznej) będzie w znacznym stopniu skorelowana ze stosowaniem teleinformatyki.</p>	PIIT	

60.	Część II pkt 7 i 8	Doprecyzowania wymagają informacje zawarte w pkt 7 i 8 <i>Projektu założeń</i> , odnoszące się do przepisów innych ustaw, które mają zostać zmienione w ramach opracowywanej regulacji. Konieczne jest wskazanie konkretnych przepisów wymienionych ustaw (w kompetencji Ministra Gospodarki pozostają ustawy - Prawo działalności gospodarczej oraz o swobodzie działalności gospodarczej), które przewidziane są do nowelizacji i w jakim zakresie. W dokumencie stwierdza się jedynie ogólnie, zbiorczo w odniesieniu do 8 wskazanych ustaw, że zmiany będą miały charakter techniczny, mogą mieć jednak merytoryczny. Kwestia ta jest szczególnie istotna w przypadku przewidywanej zmiany przepisów ustawy SDG w zakresie Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. CEIDG jest obecnie budowana, opracowano studium wykonalności tego projektu, trwają zaawansowane procedury przetargowe i jakakolwiek zmiana przepisów w tym zakresie może spowodować zagrożenie dla jego realizacji.	Minister Gospodarki	
61.	Część II pkt 8 (str. 16) Przepisy dostosowujące	Niezależnie od powyższego zauważyć można, iż w pkt II.8 „Przepisy dostosowujące” tiret czwarte projektu założeń wskazano, że zmiany w ustawie o dostępie do informacji publicznej będą dotyczyły m.in. ujednolicenia zasad kontroli sądowej udostępniania informacji publicznej. Tak sformułowany postulat sugeruje, iż obecne zasady mają różnorodny charakter. Należy wskazać, iż kwestię kontroli sądowej udostępniania informacji publicznej reguluje w sposób wyczerpujący art. 22 ustawy, który określa, iż podmiotowi, któremu odmówiono prawa dostępu do informacji publicznej ze względu na wyłączenie jej jawności z powołaniem się na ochronę danych osobowych, prawo do prywatności oraz tajemnicę inną niż państwowa, służbowa, skarbową lub statystyczna, przysługuje prawo wniesienia powództwa do sądu powszechnego o udostępnienie takiej informacji. Wydaje się natomiast, iż intencją projektodawcy było w tym względzie zapewnienie spójności zasad kontroli sądowej udostępniania informacji publicznej oraz kontroli sądowej ponownego ich wykorzystania. Proponuję zatem stosowne przereformowanie przedmiotowego postulatu.	Minister Sprawiedliwości	
62.	Część II pkt 8	szczegółowo opisać model kontroli sądowej udostępniania informacji publicznej oraz udostępniania informacji publicznej w celu jej wykorzystania,	RCL	

63.	Część II pkt 9 (str. 17) Przewidywany termin wejścia w życie	Pomimo opóźnienia w implementacji dyrektywy 2003/98 wydaje się, że wskazany w ustawie termin wejścia w życie (14 dni od daty jej opublikowania w Dz.U.), został określony w sposób nierealistyczny. Tak krótkie vacatio legis uniemożliwi realizację obowiązków przewidzianych w ustawie przez organy władzy publicznej i doprowadzi do uruchomienia całej fali decyzji negatywnych w sprawach wynikających z przedmiotu regulacji ustawy oraz procesów odwoławczych. Będzie to jedyna forma obrony urzędów, w sytuacji, gdy nie będą przygotowane na wdrożenie regulacji ustawowych.	PIIT	
64.	Część III (str. 17) OSR	Jednocześnie Ministerstwo Finansów zwraca uwagę, iż zgodnie z zasadami prawidłowej legislacji, akt prawny rangi ustawowej powinien wyczerpująco regulować całokształt stosunków społecznych lub gospodarczych w danej dziedzinie, gdyż zwiększa to spójność i przejrzystość systemu prawa. W omawianym projekcie brak jest informacji o wpływie ustawy na sytuację i rozwój regionalny, planowanych konsultacjach, zamieszczenia projektu na stronie podmiotowej BIP oraz ewentualnych zgłoszeń w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414).	Minister Finansów	
65.	Część III	Zgodnie z § 9 ust. 1 i 2 Regulaminu pracy Rady Ministrów przed opracowaniem projektu założeń organ wnioskujący dokonuje oceny przewidywanych skutków (kosztów i korzyści) społeczno-gospodarczych regulacji. Oceny dokonuje się zgodnie z określonymi odrębnie przez Radę Ministrów zasadami dokonywania oceny przewidywanych skutków (kosztów i korzyści) projektów rządowych aktów normatywnych. Koordynację sporządzania tych ocen oraz zakresu konsultacji społecznych zapewnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów. Ocena dołączona do projektu założeń nie zawiera żadnych informacji co do jej zaopiniowania przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów. Jednocześnie do projektu założeń nie dołączono wyników przeprowadzonych konsultacji społecznych, zgodnie z § 9 ust. 4 pkt 2 Regulaminu pracy Rady Ministrów. 11. Zgodnie z § 16 ust. 3 Regulaminu pracy Rady Ministrów do projektu założeń powinien być dołączona opinia Komitetu Integracji Europejskiej co do zgodności projektu założeń z prawem Unii Europejskiej.	RCL	
66.	Część III pkt 1.1 i 1.2	Ponadto rozwinięcia wymagają informacje zawarte w pkt III dokumentu. Stwierdza się tam, że „projektowana ustawa nie wpłynie	Minister Gospodarki	

		istotnie na sektor finansów publicznych" oraz, że „może mieć wpływ na rynek pracy". W związku z tym zasadne jest opisanie charakteru tego wpływu.		
67.	Część III pkt 1.1 i 1.2	Uważam, iż Projekt zbyt jednostronnie wskazuje na korzyści ekonomiczne wynikające z wprowadzenia regulacji. Proponowane rozwiązania mogą oprócz zakładanego rozwoju rynku i stworzenia nowych miejsc pracy, przyczynić się do spadku zamówień dla podmiotów, zajmujących się analizą i gromadzeniem danych, o których mowa w ustawie. Wobec powyższego, proponuję przeprowadzenie analizy dotyczącej ww. problemu oraz uwzględnienie tegoż aspektu przy ocenie przewidywanych skutków (kosztów i korzyści) społeczno-gospodarczych regulacji.	Minister Skarbu Państwa	